

– Tá visti eg, at eg var einsamøll, og tað var ofta, eg græt meg í svøvn og eg minnst eisini, at eg bæði klípti og sló meg sjálvan, helst bara fyri at merkja meg sjálva.

Sunneva sigur, at av tí at hon royndi av øllum alvi at fjala útútyvir tað, sum var hent, kundi hon heldur ikki gráta, soleiðis uttan víðari.

Tí græt hon ongantið tá ið tað ikki hóvaði til høvi. Men afturfyri nýttu hon hvørt høvið, ið beyðst, til at breyta út úr at gráta.

– Eg dugdi væl at flyta mína sorg yvir á okkurt annað. Doyði eitt húsdjór, græt eg sum var eg piskað. Tá ið hundurin hjá mær doyði, stór-græt eg í eina heila viku. Men eg eri sannførd um, at innast inni hevði tað ikki so nógv við hundin at gera, men tað var nakað, eg mátti sleppa av við.

Sunneva sigur, at innast inni vildi hon fegin siga frá tí, sum var hent, men hon fekk ikki sagt orðini. Og kom hon saman við fólki, og prátið kom inn á kynsligan ágang ímóti børnum, var ómetaliga ringt at tosa uppi í, tí tað er so eymt.

Hinvegin sigur hon, at hon misti álitid á vaksnum fólki, og ansaði nógv betri eftir, hvørjum vaksnum fólki, hon var saman við. Hon toldi illa at nakað nertið við seg og hon toldi heldur ikki, at mamman ella pápin góvu henni eitt klemm. Og tað, hon hataði allar ringast, var tá ið dreingirnir spældu og beistaðust og kitlaðu hana – og hon tolir tað framvegis ikki.

Sunneva sigur, at hon ivaðist ikki í, at tá ið hon varð vaksin, fór alt at gerast lættari og tí kundi tað ikki ganga nóg skjótt at verða vaksin.

– Eg hevði ein brennandi longsul eftir at verða vaksin, sigur hon.

Hon heldur eisini, at onnur hava ikki lagt til merkis, at hetta ávirkaði hennara barnaár nakað serligt.

Kortini hevur mamma hennara sagt aftan á, at hon legði ymiskt til merkis, men tað var ikki so ógvusligt, at hon helt, at nakað var galið.

Lættari at seta ein kross

Hon sigur, at tá ið tey, sum hava verið fyri kynsligum ágangi, hava sagt, at tey fáa vaml av sínum egna kroppi, er tað nakað, hon kennir aftur frá sær sjálvari.

– Eg helt, at eg var bara nakað so ótrúliga ljót og andsyggilig, og eg fekk etingarólag. Eina tíðina var eg alt ov feit, so misti eg alt aftur og varð alt ov kløn og soleiðis gekk tað upp og niður í langa tíð. Og eg ivist ikki í, at tað ávirkaði bæði sjálvsálitið, sjálvs-virðið og sinnalagið, tí tað var ógvuliga óstøðugt.

– Ofta føldi eg tað sum um at eg var við í einum sjónleiki, og at kenslurnar vóru ikki ektaður. Eg var glað, tá ið onnur fólk vóru glað og eg var kedd, tá ið onnur vóru tað og tað var eitt passaligt høvi til at vera kedd.

Skúlin gekk heldur ikki av tí besta, tí hon fekk ikki hugsavna seg um skúlan.

– Eg føldi at alt samalt var mín skyld, men eg haldi, at var eg betri upplýst, og hevði onkur fortalt mær, at barnalokkarar vóru til, haldi eg ikki, at eg hevði komið í hesa støðuna.

– Fyrstu ferð, eg »fortaldi«
nøkrum, hvat var hent, var í eini dulnevndari spurnarkanning í skúlanum, har ein spurningur var, um vit høvdu

Øll, sum hava verið fyri kynsligum ágangi, eiga at siga sína søgu

verið fyri kynsligum ágangi, og eg svaraði ja.

– Tað var nógv lættari at seta ein kross í ein rútt, heldur enn at fortelja tað í orðum.

Sunneva sigur, at sum fráleið fór hon at fortelja øðrum frá tí, sum var hent. Men tað var bara í smábitum. Og hvørja ferð hon royndi, var vónbrotið líka stórt, tí ongin skilti, hvat eg segði.

– Eg royndi at tosa við onkrar vinkonur. Men antin lurtaðu tær ikki eftir, hvat eg segði, ella vildu tær ikki hoyra tað. Ella var tað tað, at tær skiltu ikki hvat eg segði, tí tær fóru altíð at geipa um okkurt heilt annað. So hvørja ferð, eg royndi at koma fram við tí, endaði tað altíð við, at eg fekk tað nógv verri sjálf og tí gavst eg við tí.

Sunneva sigur, at sum fráleið, hevur hon góðtikið, at fólk verða undarliga við, tá ið hon ber hetta upp á mál.

– Tað ber rætt og slætt ikki til hjá fólki at seta seg inn í, hvussu tað er, og tí duga tey heldur ikki at lofta tí, tá ið eg royndi at tosa um tað.

Tí heldur hon, at tað er rættliga avgerðandi, at tey, sum eru fyri kynsligum ágangi, fara til sálarfrøðing ella onkram, sum veit, hvat tey tosa um. Og tað skulu tey gera ímeðan tey eru í tí ringastu kreppuni.

Tók 10 ár at fáa sær hjálp

Sunneva Mohr sigur, at tá ið hon var 21 ár, fortaldi ein starvsfelagi henni, at hon hevði verið fyri kynsligum ágangi, og tað var startskotið til, at

Sunneva sjálf fór at festa sína søgu niður á blað.

– Eg havi skrivað mína søgu á teldu minst 100 ferðir, alt eftir, hvussu stóðan hevur verið, og tað hevur av álvara verið ein góð terapi.

– Soleiðis eri eg eisini komin at minnst meiri og meiri av tí, sum var farin fram. Men tað tekur ómetaliga langa tíð, at koma so langt.

Sunneva sigur, at tað var ikki fyrrenn í 2004, tíggju ár eftir ágangin, at hon var til sína fyrstu samrøðu hjá Kris, sum er ein felagsskapur fyri fólk, sum hava verið fyri kynsligum ágangi.

Men so kláraði hon heldur ikki meir á hesum sinni og tað gingu nøkur ár til hon aftur fór til sálarfrøðing.

Men tað var ikki fyrrenn í 2010, hon av álvara var til reiðar at fara

Lívið bleiv ikki akkurat, sum eg hevði ætlað. Men eg havi havt eitt gott lív»

Sunneva Mohr